

ένδιμιζον δυτικούς δὲν ζῶ αὐτούς ήσυχος^α ἐν ᾧ ή μήτηρ, ὑπερήφανος διὰ τὸν παῖδα της, ἔθανμαζε πᾶν δ, τοῦ ἐπραττον καὶ μάλιστα δτε ἔβλεπεν ἐσυτὴν ὑποχρεωμένην νὰ μὲ ἐπιπλήττῃ. Ἐκ τῶν συνεσταλμένων ἐπιπλήξεών της ἐνδίμιζον δτι ἔλεγε καθ' ἐκυτήν. «Εἶναι καλός! ίσχυρός! ἔχει πνεῦμα! δὲν ζῇ ή διὰ νὰ ἐφευρίσκει!» Καὶ τοῦτο κατέστρεψε πᾶσαν συνέπειαν τῆς ἐπιπλήξεως.

Τὴν ἡγάπων ἐν τούτοις ὡς ἡγάπων καὶ τὴν Αἰκατερίνην καὶ τὴν Μαρίαν, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν δτι εὐηρεστούμην, τὴν μὲν πρώτην νὰ κάμινο νὰ μαίνηται, τῆς δὲ δευτέρης νὰ συντρίβω δσα τυχὸν νερόσπαστα τῇ ἑδώρουν. «Οσον ἀφορᾷ τὸν πατέρα μου,

ἐσκέπτετο, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν δύναμιν νὰ μὲ διορθώσῃ. Καὶ διὰ τοῦτο δτε ἥτο ἐτοιμοθάνατος (ἥμην δὲ ἔγω τότε μόλις ἐπτατής), εἰπεν εἰς τὴν Αἰκατερίνην, δύρυομένην καὶ προσευχομένην ἐπὶ τοῦ προσκεφλαίου της. «Φρόντιζε διὰ τὰ μικρὰ καὶ πρὸ πάντων διὰ τὸν 'Ροβέρτον' στειλέ τον εἰς τὸ σχολεῖον.»

«Ω! εἰς τὸ σχολεῖον δὲν ἥθλησα ποτὲ νὰ ὑπάγω. Ή ἵδε τοῦ δτι θὰ ἥμην καθήμενος ἐπὶ θρανίου ἐν θαλάμῳ κεκλεισμένῳ, μένων ἐκεὶ ἐπὶ δύο κατὰ συνέχειαν ὕρας, μοὶ ἐπροξένει φρικίασιν. Αγνοῶ πῶς μοὶ συνέβη δύως νὰ μὴ ἀντισταθῶ εἰς τὴν Αἰκατερίνην, δταν λαθοῦσα με ἐκ τῆς χειρὸς, μὲ ἔφερεν εἰς τὸ σχολεῖον δύο μετὰ τὸν ἐνταφιασμὸν τῆς μητρός μου

("Ιδε σελ 67).

δὲν είχον αἰτίαν νὰ τὸν φοβοῦμαι διδτι δὲν ἥτο ποτὲ εἰς τὴν οἰκίαν· ή τοῦ ξυλοχόπου καὶ ξυλεμπόρου τέχνη του, τὸν παρέσυρε πολλάκις πολλὰς λεύγας ἀπὸ τῆς οἰκίας καὶ δὲν ἥτο σπάνιον νὰ λείπῃ εἰς δάσος τι ἐπὶ μῆνα καὶ πολλάκις καὶ πλέον. Ἐπανεχρημένος ἔφερε διὰ μὲν τὴν οἰκογένειαν χρήματα, διὰ δὲ τὰ μικρὰ παιδιά του δῦορα καὶ λιχεύματα, ήτο χαρίης καὶ εὐχαριστημένος, διδτι μᾶς ἐπανέβλεπεν ὑγιεῖς καὶ διὰ τοῦτο ή μήτηρ μου δὲν ἥθελε νὰ δικταράξῃ τὴν χαράν του, μεμφιμοιροῦσα εἰς λογαριασμὸν μου. Ανεχώρει τὴν ἐπενήιον καὶ ἔγω κύζανον μετὰ τῶν ἐλαττωμάτων μου.

«Η πτωχή μου μήτηρ ἐν τούτοις τὸ ἔβλεπε καὶ τὸ

ἡμέρας. Καὶ ἐπεθύμουν μὲν νὰ δραπετεύσω, δταν ἡ Αἰκατερίνη ἔτεινε τὴν χειρὰ δπως λάβῃ τὸ ρόπτρον, ἀλλ' αὐτη είχεν οὕτω σοβαρὸν καὶ ἐπιβλητικὸν τὸ ἥθος, ὡστε ἥθνανόμην ἐπ' ἐμοῦ τὴν ίσχυρὰν θέλησιν της καὶ μάλιστα δταν, εἰσαγάγουσά με εἰς τὴν θύραν, μοὶ ἀπούθυνε τὰς δλίγας ταύτας λέξεις: «Θὰ προσπαθήσῃς νὰ ἥσαι φρόνιμος καὶ ἐπιμελής 'Ροβέρτε;»

Ἐκτοτε ἤρξατο νέα τῆς ζωῆς μου φάσις. Ἡκουον πάντοτε τὰς γυναικας τοῦ χωρίου νὰ οἰκτείρωσι τοὺς δρφανοὺς καὶ νὰ λέγωσιν, δτι πάντα ἥσαν στραβά εἰς τινα οἰκίαν, δταν ἀνεχώρει ή μήτηρ ἐξ αὐτῆς. Ηρώτων λοιπὸν ἐμαυτὸν μετ' ἀνησυχίας, καθ' ἦν ὠραν δ διδάσκαλος ἐπραγματεύετο περὶ τῶν εἰκοσι-